

Arrest

nr. 111 334 van 4 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen, X, X en X, op 16 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 februari 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-Cl. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 1 mei 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) indient.

1.2. Op 1 februari 2012 dient de verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in. Op 10 mei 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. De verzoekster dient tegen deze beslissing op 13 juni 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 103.598 van 28 mei 2013 wordt het beroep verworpen.

1.3. Op 29 augustus 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in. Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. De verzoekster dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 103.596 van 28 mei 2013 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van 9 oktober 2012.

1.4. Op 12 oktober 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekster dient tegen deze beslissing op 26 november 2012 een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 103.597 van 28 mei 2013 verwerpt de Raad dit beroep.

1.5. Op 17 december 2012 dient de verzoekster een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen in. Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.6. Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op 18 februari 2013 ter kennis gebracht wordt. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van M.V. , attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M.A. (...) nationaliteit Armenië en minderjarige kinderen:

S.F. (...), S.E. (...) S.M. (...)nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

x 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.10.2012, haar betekend op 29.10.2012

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12.10.2012, haar betekend op 29.10.2012”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoekster reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 12 oktober 2012 en dat dit bevel haar werd betekend op 29 oktober 2012. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, werd het beroep tegen dit bevel reeds door de Raad behandeld. Bij arrest nr. 103.597 van 28 mei 2013 werd het beroep verworpen. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat de beroepsprocedure tegen voormelde bevel werd uitgeput. De eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van de verzoekster niet en levert voor haar geen nut op omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2012 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoekster geen wettig belang heeft bij de vordering in zoverre deze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

3.3. *In casu* dient voorts te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoekster geenszins wordt betwist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 29 april 2011 een aankomstverklaring heeft afgelegd bij het gemeentebestuur van Izegem. Haar visum type C was geldig tot 9 mei 2011. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster na het verstrijken van de datum van 9 mei 2011 nog over een geldig visum beschikte.

Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekster dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van verzoekster waarbij zij de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, van het objectiviteitsprincipe, van de motiveringsplicht en van de algemene zorgvuldigheidsplicht kan in beginsel geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

3.4. Verzoekster verwijt de verwerende partij evenwel geen rekening te houden met *“alle objectieve gegevens (aanvraag tot verblijf van verzoekster zonder antwoord, geboorte in België van een kind, ...)”* en met de medische regularisatieaanvragen van haar schoonvader (S.M.), met wie verzoekster reeds jaren een kerngezin vormt.

Er dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven. Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen.

Verzoekster toont niet aan dat, en op grond van welke bepaling, haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd omwille van de aanvragen om medische regularisatie ingediend door haar schoonvader. De *“hangende aanvragen bij DVZ”* waarnaar verzoekster verwijst, hebben, in het licht van de gegevens van het voorliggende dossier, aldus geen schorsende werking ten aanzien van het bestreden bevel en doen geen afbreuk aan het gestelde in de thans bestreden beslissing, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Waar verzoekster verwijst naar de aanvraag om verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 1 mei 2011 en stelt dat deze zonder antwoord is gebleven, blijkt uit de stukken van het administratief dossier inderdaad dat er verschillende regularisatieaanvragen werden ingediend om medische redenen, waarvan één op het eerste gezicht nog niet werd beantwoord. Echter dient de Raad vast te stellen dat het indienen van een regularisatieaanvraag niet geldt als verblijfstitel. Er wordt enkel een voorlopige verblijfstitel afgegeven in het kader van een ontvankelijke aanvraag. Verzoekster kan niet betwisten dat zij niet kan terugvallen op dergelijke voorlopige verblijfstitel. Aldus heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat verzoekster heden in het Rijk verblijft zonder een geldig visum.

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van de rechten van verdediging en van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. (RvS 28 januari 2011, NTB, nr. 6482). Voorts vallen beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

De Raad wijst er op dat het loutere gegeven dat een kind in België wordt geboren in beginsel geen beletsel vormt voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder “*middel*” worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van rechten van het kind, stelt de Raad vast dat verzoekster niet verduidelijkt welke rechtsregel concreet door de bestreden beslissing werd geschonden.

3.5. De Raad dient op te merken dat er evenwel geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekster in haar verzoekschrift een schending aanvoert van de artikelen 3, en 8 van het EVRM. Een behandeling van het middel in zoverre deze op voornoemde grieven is gesteund, dringt zich dan ook op.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoekster beperkt zich tot een louter summier en ongestaafd betoog dat zij en haar drie minderjarige kinderen in een onmenselijke en vernederende situatie zullen terecht komen indien zij het Belgische grondgebied dienen te verlaten.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar loutere bewering niet staft met concrete elementen, waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Deze bepaling vereist immers dat verzoekster er blijkt van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt dat het in principe aan de verzoekster toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat

inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet. (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS. nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002).

Het gegeven dat in vorige bevelen niet alle kinderen op de bevelen stonden vermeld, doet geen afbreuk aan het feit dat in het huidige bestreden bevel wél alle namen van haar kinderen worden vermeld. De bestreden beslissing staat niet in de weg van de mogelijkheid voor verzoekster om samen met al haar kinderen het grondgebied te verlaten. Door louter te verwijzen naar het feit dat de namen van haar kinderen niet worden vermeld op vorige bevelen toont verzoekster niet aan dat er enig beletsel is dat haar kinderen er van weerhoudt om samen met hun moeder het grondgebied te verlaten.

Er wordt niet aangetoond dat verzoekster bij uitvoering van de bestreden beslissing een aantal van haar kinderen dient achter te laten. Voorts blijkt er geen beletsel voor haar kinderen om samen met hun moeder het grondgebied te verlaten. Een onmenselijke of vernederende behandeling of een andere vorm van schade wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.7. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Ten dezen merkt de Raad op dat verzoekster een zeer summier betoog houdt dat evenwel niet volstaat om op voldoende nauwkeurige wijze een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken, zoals hierna blijkt.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie. De Raad wijst erop dat een *de facto* relatie tussen een minderjarige en een zorgdragende volwassene, kan gelijkstaan met een gezinsleven. (zie EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, *X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk*, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, par. 149-150).

3.8. De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een jarenlange splitsing van de familiekers zou teweegbrengen, waar deze nu reeds jaren samenwoont. De familiale en sociale banden, zowel tussen de verzoekster en haar schoonouders als tussen verzoeksters kinderen en haar schoonouders, zullen langs alle kanten worden doorgeknipt. Verzoekster verwijst naar de inburgering van haar kinderen en zichzelf in de Belgische maatschappij.

3.9. De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, *quod in casu*, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89)

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

3.10. De Raad stelt vast dat door de gemachtigde reeds ten aanzien van de beide schoonouders van de verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) werd gegeven op 22 februari 2013. De beroepen die beide tegen deze bevelen hebben ingediend werden door de Raad verworpen bij arrest nrs. 108 446 en 108 447 van 22 augustus 2013.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met alle genoemde familieleden een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij dit niet kan verderzetten in Armenië of elders. Verzoekster wijst niet op onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar gezinsleven als dusdanig verhinderen of die beletten dat de andere familieleden, inclusief haar kinderen, haar begeleiden en vervoegen in het land van herkomst of elders.

Aangezien nu zowel haar schoonvader als haar schoonmoeder eveneens werden bevolen het grondgebied te verlaten, blijkt niet dat er sprake is van het doorknippen van de "*familiale banden langs alle kanten*". Daarenboven geeft verzoekster zelf aan dat ze voor hun vertrek naar België reeds allen samenwoonden en er één gezin vormden. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom dit in het land van herkomst of in een ander land eveneens niet het geval zou kunnen zijn.

Niettegenstaande het betoog dat de kinderen hier ingeburgerd zijn en naar school gaan, komt het de Raad, in het licht van het gegeven dat de minderjarige kinderen van verzoekster nog zeer jong zijn, evident voor dat de gemachtigde inzake het belang van de kinderen vooropstelt dat zij hun moeder volgen. Gezien de zeer jonge leeftijd van de kinderen kan worden uitgegaan voor een groot aanpassingsvermogen in hoofde van de kinderen. Verzoekster toont niet dat er onoverkomelijke

hinderpalen zijn die het de kinderen zullen bemoeilijken om zich in hun land van herkomst te integreren en er school te lopen. Verzoekster toont ook niet aan dat zij haar privéleven in het land van herkomst, waar zij sinds haar geboorte tot haar aankomst in België in 2011 heeft verbleven, niet kan verder zetten.

3.11. Tenslotte merkt de Raad op dat wat betreft de stukken die verzoekster ter zitting neerlegt, dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

De Raad kan geen rekening houden met de documenten die slechts ter zitting worden neergelegd, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: RvV 25 oktober 2007, nr. 3139; RvV 20 november 2007, nr. 3810; RvV 16 juni 2008, nr. 12 612; RvV 27 mei 2008, nr. 11 815; RvV 15 september 2008 nr. 15.886; RvV 2 oktober 2008, nr. 16 875; RvV 23 januari 2009, nr. 21 875; RvV 19 maart 2009, nr. 24 736; RvV 15 juni 2009, nr. 28 654). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

Ten overvloede, in zoverre deze documenten betrekking hebben op de gezinssamenstelling, het schoolgaan van de kinderen en de rol van verzoekster als mantelzorgster voor haar schoonouders, stelt de Raad vast dat deze documenten geen afbreuk doen aan wat in punt 3.10 reeds wordt gesteld.

3.12. Verzoekster toont met haar summier betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om met haar familie in België te verblijven hoewel deze niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn bijgevolg onontvankelijk

Aangezien uit het bovengestelde blijkt dat een schending van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dient er vervolgens te worden vastgesteld dat verzoekster, gelet op haar grieven, geen wettig belang aantoonde bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zijn, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES